

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΗΓΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΪΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΜΑΪΟΥ 2013

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ ΣΒ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ, ΤΟΥ ΘΩΜΑ
«Τα εἰκαίνια τῆς εορτῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως καὶ # τοῦ ἀποστόλου θωμά
σπῆριος ὁμολογία». Ἐπιφανίου ἐπισκόπου Κωνσταντίας Κύπρου, Γερμανοῦ
Κωνσταντινουπόλεως. Θεοδώρου οσίου τοῦ ἐν Κυθήροις.
ἔτος 6^ο Τεύχος 249

Μας «κάλυψε» ο Θωμάς!

«Για μία και μοναδική φορά, η πίστη ήταν κακή και η απιστία ήταν καλή!»

Ρεαλιστική η εποχή μας δεν ανέχεται φαντασίες και παραμύθια, έχει καταργήσει τα ταμπού, δέχεται μόνο γεγονότα και δεδομένα. Έτσι θέλει. Καθετί που ξεφεύγει από τους νόμους της φύσεως αποτελεί σκάνδαλο και καθετί που δεν εξηγείται με τους νόμους της λογικής συνιστά μωρία. Και το πιο παράδοξο πρόβλημα και η πιο ανεξήγητη ιστορία από όλα όσα συνέβησαν μέσα σ' αυτό τον κόσμο και πάνω σ' αυτή τη γη είναι χωρίς άλλο η ανάσταση του Χριστού. Πώς κάποιος που έζησε ως άνθρωπος και πέθανε ως θνητός, πώς ξαναπήρε τη ζωή, ξαναβρήκε το σώμα του, σηκώθηκε από τον τάφο και ζει; Πώς από τότε μέχρι τώρα και για πάντα απολαμβάνει, όχι μόνο με την ψυχή του αλλά και με το σώμα του άφθαρτο, μια ζωή που βέβαια δεν είναι η γνωστή μας ανθρώπινη ζωή, είναι όμως ζωή και μάλιστα ανώτερη και ωραιότερη;

Τούτο το ερώτημα δίκαια, πράγματι, μπορεί να τυραννά κάθε εποχή τον κάθε άνθρωπο, όταν για πρώτη φορά το αντιμετωπίζει σαν ένα πρωτάκουστο νέο, σαν ένα πρωτόφαντο θαύμα, που αξιώνει ότι αποτελεί ευαγγέλιο, που παρουσιάζεται να δείχνει Θεό. Διότι ποιά άλλη αγγελία είναι πιο ευχάριστη από το ότι οι νεκροί μπορούν να αναστηθούν με τα σώματά τους; Και ποιά άλλη απόδειξη φανερώνει πιο καλά τη θεότητα από το ότι κάποιος μπορεί να αναστηθεί από τους νεκρούς; Αν ήταν δυνατόν να συγκεντρώναμε όλους τους απροκατάληπτους ανθρώπους της γης και των αιώνων, τους απλοϊκούς αλλά και τους σοφούς, τους ανίδεους

αλλά και τους ιστορικούς, όλους μαζί σ' έναν τόπο μπροστά στον αναστημένο Χριστό, και τους δίναμε τη δυνατότητα να εκφράσουν τις απορίες τους, θα βλέπαμε πως όλοι, ανεξαιρέτως όλοι, θα σήκωναν το χέρι με ανυπομονησία και λαχτάρα να ρωτήσουν: Πώς έγινε αυτό; Κι ακόμη, θα ζητούσαν όχι μόνο να ρωτήσουν αλλά και να πλησιάσουν, να δουν από κοντά και να αγγίξουν Αυτόν που αναστήθηκε, για να πιστέψουν.

Δεν είναι αφύσικο αυτό ούτε ασέβεια είναι. Κι ο Κύριός μας, ο οποίος γνωρίζει πως λειτουργεί ο άνθρωπος, καταλαβαίνει την ανάγκη μας και φρόντισε να μας την ικανοποιήσει. Ήθελε, εξάλλου, να ασφαλίσει το μεγάλο γεγονός της Αναστάσεώς του από κάθε προσβολή και επίθεση μέσα στην ιστορία, ώστε να μένει πραγματικό και βέβαιο για τους τίμιους ερευνητές της αλήθειας. Γι' αυτό έκανε τη συγκέντρωση που υποθέτουμε, μάζεψε μπροστά του τους απίστους και επιφυλακτικούς, τους ανύποπτους και φοβισμένους και δέχθηκε τις αντιρρήσεις τους. Ξέρετε ποιός σήκωσε πρώτος το χέρι να ρωτήσει; Ποιός με περισσότερη αυθάδεια και με μεγαλύτερη επιμονή ζήτησε να πεισθεί; Ο Θωμάς, «εις εκ των δώδεκα, ο λεγόμενος Δίδυμος» (Ιω 20,24), που έμεινε γνωστός ως ο άπιστος Θωμάς. Σαν να τον ακούμε, καθώς μας τα διηγείται ο ευαγγελιστής Ιωάννης, να υψώνει τη φωνή του ανάμεσα στους άλλους, που του μαρτυρούν την εμφάνιση του αναστημένου Χριστού, και να δηλώνει απερίφραστα· «Εάν μη ίδω εν ταις χερσίν αυτού τον τύπον των ήλων, και βάλω τον δάκτυλόν μου εις τον τύπον των ήλων, και βάλω την χείρα μου εις την πλευράν αυτού, ου μη πιστεύσω» (Ιω 20,25).

Θαυμάζει κανείς, την απαίτηση του Θωμά. Δεν του αρκεί που ακούει με τα αυτιά του τόσους μάρτυρες να τον βεβαιώνουν ότι αναστήθηκε ο Διδάσκαλος. Δεν ικανοποιείται να δει με τα μάτια του τον Εσταυρωμένο ζωντανό. Θέλει να αγγίξει και με τα χέρια του το σώμα του Αναστημένου· ακόμη περισσότερο, να ψηλαφήσει με τα δάχτυλά του τις πληγές του Ιησού και περισσότερο ακόμη, να πιάσει με την παλάμη του ολόκληρη την τραυματισμένη του πλευρά! Ακοή, όραση, αφή, οι αισθήσεις του όλες απαιτούν να λάβουν πείρα του γεγονότος, και μάλιστα με τον πιό ολοκληρωμένο τρόπο. Υπάρχει άραγε, ύστερα από αυτή τη διατύπωση του Θωμά, κάποια άλλη μεγαλύτερη απαίτηση; Όλα όσα θα ήθελαν να πουν και όσα είπαν μέσα στους αιώνες οι άνθρωποι για να ανακρίνουν την Ανάσταση, πρόλαβε και τα είπε πρώτος ο μαθητής. Μας «κάλυψε» όλους ο Θωμάς. Δεν χρειάζεται πια να σηκώσει κανένας άλλος το χέρι. Χρειάζεται μόνο να ακούσουμε την απάντηση και να δούμε αν ο Θωμάς επιτέλους πείσθηκε.

Ο Κύριος δεν μπορούσε βέβαια να μένει διαρκώς στη συχνότητά μας και να εμφανίζει συνεχώς τον εαυτό του στους ανθρώπους· η Ανάσταση θα καταντούσε ένα φτηνό θέαμα και το αποτέλεσμα θα ήταν ένας πρόχειρος εντυπωσιασμός. Έχοντας κοντά του τους έντεκα μαθητές του ήταν σαν να είχε συγχρόνως όλους τους ανθρώπους όλων των αιώνων. Τους άφησε να εκφράσουν τις αντιρρήσεις τους. Τους προκάλεσε να

ζητήσουν αποδείξεις. Δεν τους επιτίμησε για απιστία ούτε απαξίωσε να τους απαντήσει. Φρόντισε να μη μείνει κανένα κενό, όπου θα μπορούσε να εισδύσει η αμφισβήτηση. Πρόσεξε να καλυφθεί κάθε περιθώριο, όπου θα εμφιλοχωρούσε η άρνηση. Εκείνη τη στιγμή προηγούνταν η ιστορία, πάνω στην οποία θεμελιώθηκε η πίστη. Για μία και μοναδική φορά, τότε, η πίστη ήταν κακή και η απιστία ήταν καλή, όπως επισημαίνουν οι πατέρες και όπως ψάλλει η Εκκλησία μας στον Εσπερινό του Σαββάτου της Διακαινησίμου:

«Ω καλή απιστία του Θωμά! των πιστών τας καρδίας εις επιγνώσιν ἤξε».

Η απάντηση του Κυρίου στον Θωμά ήταν εξίσου θαυμαστή όσο θαυμαστή υπήρξε η απαίτηση του μαθητή. Στράφηκε πρόσωπο προς πρόσωπο στον Θωμά και του είπε· «Φέρε τον δάχτυλό σου ώδε και ίδε τας χείρας μου, και φέρε την χείρα σου και βάλε εις την πλευράν μου, και μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός» (Ιω 20,27). Δέχθηκε να ψηλαφηθεί, ανέχθηκε να παλαμισθεί, για να γίνει ο μαθητής πιστός. Ριγούμε σήμερα οι χριστιανοί, όταν αναλογιζόμαστε αυτή τη σκηνή. Εκείνο το «φέρε και ίδε» κι εκείνο το «φέρε και βάλε» του Ιησού ηχεί μέσα μας μυσταγωγικά σαν ένα άλλο «Λάβετε, φάγετε», «Πίετε εξ αυτού» (Μθ 26,26.27). Ο Ιησούς προσφέρει τον εαυτό του σε μία κοινωνία του πάθους και της Αναστάσεώς του. Αγγίζοντας ο μαθητής με το δάχτυλο τις πληγές του Χριστού, πίνει το θάνατο του και ακουμπώντας το χέρι στις ουλές του κρατά την Ανάστασή του.

Από τα προστακτικά λόγια του Κυρίου και από το ρήμα «φέρε» φαίνεται ότι ο Θωμάς δεν ήθελε πια να ψηλαφήσει τον Κύριο, και ο Κύριος τον πιέζει· θέλει να πιστώσει την Ανάστασή του και μ' αυτόν τον χειροπιαστό τρόπο. Η φοβερή ψηλάφηση, όπως εικονίζουν και οι αγιογράφοι της Εκκλησίας μας στους τοίχους των ναών, πρέπει τελικά να έγινε. Αλλά ο Κύριος επέτρεψε από τότε να γίνεται κάτι ακόμη μεγαλύτερο κι από εκείνη την ψηλάφηση, μας έδωσε κάτι ακόμη περισσότερο από εκείνο το αίτημα, που δεν θα μπορούσαμε ποτέ να το φαντασθούμε ούτε θα τολμούσαμε ποτέ να το ζητήσουμε. Μας πρόσφερε τον εαυτό του όχι απλώς να τον αγγίζουμε, αλλά να τον τρώμε, να τον πίνουμε, να τον αφομοιώνουμε μέσα μας με τη χάρη του μυστηρίου και να βιώνουμε πάνω στον ίδιο τον εαυτό μας την Ανάσταση με τη δύναμη του αγίου Πνεύματος. Έτσι, ικανοποίησε πλήρως όλες τις αισθήσεις μας, αφού μπορούμε και να γευόμαστε τώρα τον αναστημένο Χριστό.

Ύστερα από τέτοιες μαρτυρίες μπορούν να υπάρχουν ακόμη άπιστοι; Ο λόγος του Κυρίου «και μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός» (Ιω 20,27) υπαινίσσεται ότι ήταν δυνατόν ο Θωμάς, και ύστερα από όλα αυτά, να μη θελήσει να πιστέψει. Η ιστορία φανερώνει ότι αυτό συμβαίνει πολύ συχνά. Εντούτοις, δεν μπορεί πια κανείς να κατηγορήσει το γεγονός. Όποιος αμφιβάλλει ας αναζητήσει την αιτία στον εαυτό του. Η Ανάσταση υπάρχει και λάμπει αναμφισβήτητη. Όσοι δεν πιστεύουν, δεν έχουν

επιχειρήματα και χάνονται στο σκοτάδι. Καταφεύγουν αυτοί σε μύθους και πλάθουν θεωρίες και υποθέσεις ανιστόρητες. Η εποχή μας νομίζει ότι είναι ρεαλιστική. Ή μάλλον είναι ρεαλιστική στα πάθη και στις κακίες της· σ' αυτά είναι ωμή μέχρι αγριότητας, σκληρή μέχρι απανθρωπιάς. Αλλιώς, αρέσκεται στα παραμύθια, στις φαντασίες, στα ξωτικά. Την ελκύει περισσότερο ο κόσμος του μη πραγματικού, τη φοβίζει το αληθινό, και προπαντός όταν αυτό δείχνει το πρόσωπο του Θεού ή το δικό της.

Γι' αυτό η Ανάσταση, το πίο βεβαιωμένο πράγμα στον κόσμο, που φανερώνει ποιός είναι ο αληθινός Θεός και ποιός ο άθλιος άνθρωπος, δύσκολα γίνεται δεκτή. Προκαλεί τη λογική μας, προκαλεί τη ρεαλιστική εποχή μας αλλά και μας προσκαλεί. Όσοι τολμούμε μπορούμε σίγουρα να την ψηλαφήσουμε και να τη ζήσουμε μέσα στην Εκκλησία, η οποία συνεχίζει τη ζωή του αναστημένου Χριστού.

+Στέργιου Ν. Σάκκου, Ομ. Καθηγητού Παν/μίου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. *Τρίτη 14 Μαΐου* **6:30μ.μ.** Παράκληση στους Αγίους Αποστόλους. Απογευματινό κήρυγμα.
2. *Τετάρτη 15 Μαΐου* **7- 9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Παχωμίου Οσίου του μεγάλου, Αχιλλείου αρχιεπισκόπου Λαρίσης.
7:00 μ.μ. Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο για τους διαγωνιζομένους στις πανελλήνιες εξετάσεις.
3. *Σάββατο 18 Μαΐου* **7- 9:30 π.μ.** Όρθρος και Θ. Λειτουργία. «Απόδοσις της Εορτής του Θωμά».
4. *Κυριακή 19 Μαΐου* **9:30 π.μ. – 1:30 μ.μ.** **52^η ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ**

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΟΡΓΗ είναι πάθος του νοῦ φυσιολογικό. Καί χωρίς τήν ὀργή δέν ἐξαγνίζεται ὁ ἄνθρωπος - ἂν δέν ὀργισθεῖ μέ ὅλες τίς ἁμαρτίες πού τοῦ ὑποβάλλει μέσω τῶν ἀνθρώπων ὁ πονηρός. Καί ὅταν τόν ἀνακάλυψε ὁ Ἰῶβ ἔβρισε τοὺς ἐχθρούς του μέ τὰ λόγια αὐτά: “ἄτιμοι καί διεφθαρμένοι πού δέν ἔχετε τίποτε καλό, πού δέν σᾶς θεωρῶ ἄξιους οὔτε γιά σκύλους τῶν ποιμνίων μου” [Ἰῶβ 30,1]. Ἐκεῖνος πού θέλει νά κατορθώσει τήν κατὰ φύσιν ὀργή ξεριζώνει ὅλα τὰ δικά του θελήματα μέχρι νά ὑψωθεῖ στή φυσική κατάσταση τοῦ νοῦ.

Ἅγιος Ἡσαΐας ὁ Ἀναχωρητής